

Asmus Hagen smilte lidt af Høflighed men svarede iøvrigt ikke noget. Det var ikke første Gang, han hørte den Historie. Enslev havde temmelig regelmæssigt fortalt ham den, naar de saaes, og det skete aabenbart ikke helt uden Hensigt. Forøvrigt kendte han ogsaa Historien fra sin Far, i hvis Fremstilling den tog sig lidt anderledes ud. Faderen havde efter sit eget Sigende nok lagt Mærke til den blege, fattigt klædte og haltende Student, der hin Morgen kom gaaende imod ham langsmed Rigestien; men først idet de passerede hinanden, havde han genkendt ham paa hans fjendtlige Blik, og han vidste sig ganske fri for at have sagt nogen Morsomhed paa hans Bekostning. Derimod forholdt det sig rigtigt nok med Udfordringen, som Faderen havde maattet afslaa, fordi han ikke vilde slaas med en Krøbling. Sagen havde dengang vakt en Del Opsigt i Studenterverdenen og var bleven noget af en historisk Begivenhed derved, at den havde forskaffet Enslev hans første Fængselsstraf.

INDE i Spisestuen ved Siden af, hvor der kun brændte en enkelt Lampe i den kolossale Loftskrone, gik Frøken Evaldsen utaalmelig frem og tilbage med Armene viklet ind i et Skuldersjal. Døren ind til den store Modtagelsessal stod aaben, og der-